

De verklaring van de uitstorting van de Heilige Geest

Lezen: Handelingen 2:1-4 en 22-33

Tekst: Handelingen 2:33

Zingen:

Ps. 89:3

Ps. 68:4

Ps. 118:11,12

Ps. 93:1,4

Ps. 84:3

Lieve gemeente, kent u de drie-enige God? Begeer je de drie-enige God te kennen, of is Hij misschien nog volstrekt onbekend voor u? Gods Woord openbaart heel duidelijk dat wij mogen geloven in een drie-enige God. Daarom belijden wij het ook met de kerk van alle tijden en alle plaatsen in de Apostolische Geloofsbelijdenis: God de Vader en het werk van de schepping; God de Zoon en onze verlossing; en God de Heilige Geest en onze heiligmaking.

Ja, God de Vader is de grote Schepper van alle dingen. En toch, toen de Heere God alles geschapen heeft in zes dagen, was de Vader daarin niet alleen werkzaam, maar waren ook Zijn geliefde Zoon en de Heilige Geest daarbij betrokken. Wij kunnen dat lezen in Genesis 1 en Johannes 1, dat God de Vader alles door Zijn Zoon heeft voortgebracht, en dat de Heilige Geest zweefde op de wateren.

Maar ook als het gaat om het grote werk van de verlossing, was dat niet alleen het werk van de Heere Jezus alleen. Ook de Vader was betrokken bij de verlossing, en ook de Heilige Geest was daarbij betrokken. Denk alleen maar aan die diepe woorden die de engel Gabriël heeft uitgesproken toen hij een bezoek bracht aan Maria in Nazareth en ging verklaren wat er precies in de moederschoot van Maria had plaatsgevonden: *De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden.* Daar wordt gesproken over de Zoon, over de Heilige Geest, maar ook over God de Vader. Dus ook de verlossing, gemeente, is het werk van een drie-enig God.

En wat is er nu op de Pinksterdag gebeurd, wat wij vandaag weer mogen overdenken? Ja, toen is de Heilige Geest uitgestort, jongens en meisjes, dat weten jullie wel, om de zaligheid die de Heere Jezus verworven heeft aan het kruis, in zondaarsharten toe te passen.

Het is de Heilige Geest Die van de Vader uitgaat en ook tegelijk van de Zoon uitgaat. Het is de Geest der heiligmaking, of de Geest van de waarachtige bekering. Het is de Heilige Geest Die een dode, geestelijk dode, zondaar door het zaad van Gods Woord levend maakt. En ook dat is ten diepste het werk van een drie-enig God. Daar is een drie-enig God bij betrokken. En dat heeft Petrus mogen verklaren in zijn Pinksterpreek, die hij gehouden heeft toen de Heilige Geest is uitgestort en waarvan onze tekst een onderdeel is, het drieëndertigste vers: *Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort.*

En die verklaring van het geheim van Pinksteren wordt ook deze morgen in Rotterdam-Kralingen verkondigd. Wij schrijven als thema boven de prediking:

De verklaring van de uitstorting van de Heilige Geest.

Deze uitstorting van de Heilige Geest is

1. ten eerste door Christus verworven
2. in de tweede plaats door de Vader beloofd
3. en ten derde door de Geest bewezen.

1. Door Christus verworven

O gemeente, wat moet dat geweest zijn op die vijftigste dag van Pinksteren, de vijftigste dag na Pasen, toen vele Joden uit allerlei windstreken tot de stad Jeruzalem gekomen waren om daar het jaarlijkse Pinksterfeest te houden.

Ze hebben samen gezongen de liederen Hammaäloth, de liederen van de opgang naar de tempel, die gezongen werden op de grote feestdagen. En van alle kanten zie je gezinnen, mensen, stromen naar het tempelplein om daar de eerstelingen van de oogst aan de Heere te geven, omdat Hij de grote Gever is van alle goed. Tegelijk dachten zij terug aan het wonderlijke moment in de heilsgeschiedenis, toen de Heere God daar op de berg Sinaï Zijn heilige wet heeft gegeven.

Het moet wat geweest zijn toen dat tempelplein overvol raakte met Joden en Jodengenoten, toen daar opeens, ongedacht en onverwacht, dat geluid was als van een geweldige gedreven wind. Iedereen hoorde het. Dat kleine jochie van vier hoorde het, en die puber van achttien die erbij stond, hoorde het ook. En die vrouw in de kracht van haar leven, en de ouderen die nog naar de tempel konden komen, allemaal hoorden ze het geluid van een geweldige gedreven wind. En ze hoorden niet alleen wat, ze zagen ook wat. Op het hoofd van die apostelen, zo bijzonder. Ja, het leek op een vlammetje, het was het niet, maar het leek er echt op. Op allen zat het: een vlam als van vuur.

Ja, het moet ook wat geweest zijn voor de apostelen zelf en voor die kleine christelijke gemeente van honderdtwintig mensen, toen zij zo door de Geest vervuld werden, dat zij niets anders meer konden doen dan de grote daden van een drie-enig God verkondigen, en dat zelfs nog in het bijzonder door de apostelen in verschillende talen.

En terwijl sommigen begonnen te spotten met Gods werk, werden de meesten verbaasd en raakten helemaal in verwarring. Ze riepen het elkaar toe: *Wat wil toch dit zijn?*

Toen stond Petrus op. In de kracht van de uitgestorte Pinkstergeest begon hij zijn Pinksterpreek te houden. En wat deed hij toen? Begon hij te vertellen wat hij zelf had ondervonden? Dat lees ik niet. Weet u wat ik wel lees in Handelingen 2? Hij ging het Woord openen. Hij ging allereerst vanuit de profetie van Joël verklaren wat er die dag gebeurd was, en dat de Heere het toen al beloofd had: *Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees*. En nu was die belofte vervuld. Gods Geest werd uitgestort.

Maar gemeente, de uitstorting van de Heilige Geest mogen wij nooit losmaken van het grote werk van de Heere Jezus Zelf. Petrus wist dat wel. Hij had dat leren verstaan op de school van de Heilige Geest. Daarom begon hij vanaf vers 22 Christocentrisch te preken. Hij begon Christus voor te stellen op de Pinksterdag. Hij begon te preken hoe Christus in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid door Zijn Vader was aangewezen om Borg en Middelaar te zijn voor Zijn Kerk. Hij begon Christus voor te stellen als een gewillige Zaligmaker, Die deze taak op Zich genomen had en Zich door Zijn Vader liet zenden uit de hemelse heerlijkheid, om daar in dat donkere Bethlehem in een

stal te worden neergelegd in een kribbe, om daarna Zijn weg te vervolgen naar de kruisheuvel Golgotha. Hij begon Christus voor te stellen in Zijn diepe vernedering, wat nodig was om verhoogd te kunnen worden. O, de Heere Jezus Christus werd overgeleverd in de handen van de soldaten. Hij werd gebonden, Hij werd geslagen, Hij werd bespot, Hij werd gezeseld, gekruisigd en gedood. Dat heeft Petrus gepredikt op de Pinksterdag.

En waarom moest hij dat prediken? En waarom moet het ook vandaag nog gepredikt worden: Jezus Christus en Dien gekruisigd? Dat is allereerst een heel ontdekkende boodschap, gemeente. Want waren er geen zonden, dan had Jezus Christus nooit deze diepe weg van lijden en sterven hoeven gaan. O, Petrus is daar zo door de Heilige Geest van doordrongen, dat hij zijn Pinksterpreek moet afsluiten met een zeer ontdekkende toepassing: *dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.*

En ik weet het, een mens die onbekeerd is, die in zijn natuurstaat leeft, wil er echt niet aan wat Petrus hier predikt. Want dan zitten we netjes in de kerk en zijn we het eens met de waarheid, maar als we nog nooit door het geloof Christus hebben aangenomen, als er nog nooit een honger en een dorst naar Christus gekomen is, en je bent nog onbekeerd, dan geldt ook van ons: we hebben Jezus gekruisigd. Paulus zegt het in zijn brieven nog sterker: dat elke keer als een mensenkind zondigt, het Christus kruisigt. En zou dat een mensenkind niet moeten vernederen?

O, als je wilt weten hoe groot de toorn van God over de zonde is, dan moeten we biddend mediteren over het lijden en sterven van Christus. Dan ga je verstaan: het zijn de Joden niet, Heere Jezus, die U gekruisigd hebben, en ook de soldaten niet die het kruis hebben opgericht. Ik ben het, o Heere, ik ben het, die U dit heb aangedaan. Dit is geschied, helaas, om mijn zonden. Gemeente, als dat naar binnen slaat, dan ben je niets meer. Dan ben je echt verbroken, hoor, als je ziet wat je Jezus hebt aangedaan met je gruwelijke zonde. Daar aan de voet van het kruis worden zonden echt bitter. Daar worden zonden echt groot.

En tegelijk is het juist die plaats waar de Kerk des Heeren iets gaat ondervinden wat ze eigenlijk niet onder woorden kunnen brengen: die onuitsprekelijke zondaarsliefde, die van een drie-enig God uitgaat naar zo'n slecht mens. Want daar aan de voet van het kruis geeft de Heilige Geest ogen des geloofs om te zien op dat Lam Gods, Dat de zonden heeft weggedragen, zo ver weg dat de Vader zegt: *Ik gedenk ze niet meer.* En omdat Christus dat heeft willen doen, werd Hij door de Vader verhoogd. En dat vinden we in onze tekst: *Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde...* Christus werd verhoogd. Wat betekent dat?

Ik zou vanmorgen op twee dingen willen wijzen. In de eerste plaats betekent het dat Christus de hoogste eer kreeg die denkbaar is. Diep in het Oude Testament heeft David er al van gezongen, over die hoogste eer die Christus zou krijgen. We vinden dat in Psalm 21: *Hoe groot en schitterend is zijn eer, door het heil aan Hem bewezen; hoe is zijn roem gerezen, o alvermogend Opperheer; wat glans, wat majesteit hebt Gij, o Vader, dien Vorst Immanuël bereid.* O, weet u wat daarin schittert? De grote vreugde van de Vader over dat volbrachte werk van Zijn geliefde Zoon. Nu is Gods rechtvaardig oordeel over de zonde voldaan. Nu kan God Zich in barmhartigheid en ontferming openbaren aan een arme zondaar. In Christus' offer zijn al Gods deugden verheerlijkt, en zo wordt een zondaar op grond van recht verlost. Daarom kreeg Jezus Christus de hoogste eer en werd Hij verhoogd.

Maar tegelijk betekent het nog iets, en dat zal verderop in de preek nog wel een keer aan de orde komen. Hij kreeg daar ook de volmacht van Zijn Vader om uit dat ganse menselijke geslacht Zijn Kerk te gaan verlossen, Zijn Kerk te gaan verzamelen en te vergaderen. O gemeente, in de hemel zet de Heere Jezus Christus Zijn verlossingswerk voort. Daarom moest de hemel Hem wel ontvangen. Daarom werd Hij ook door de Vader opgenomen in de hemel en met eer en heerlijkheid

verhoogd. Ja, en dan mag Petrus op de Pinksterdag prediken hoe de Vader dat gedaan heeft, namelijk door Zijn rechterhand. En als we in de Bijbel de rechterhand van God tegenkomen, dan betekent dat altijd Gods gunst. O, het was helemaal in Gods gunst dat de Heere Jezus Christus aan de rechterhand van de Vader mocht komen. Zoals ook in het Oude Testament bijvoorbeeld koning Salomo in zijn machtige, heerlijke troon een plaats had voor zijn moeder Bathséba. En als hij haar wilde spreken, dan mocht zij naast hem zitten aan zijn rechterhand, omdat koning Salomo zijn moeder zo liefhad. Hij gunde haar die gunst en die eer. Zo is de Heere Jezus opgenomen in de gunst van de Vader.

Maar die rechterhand van God spreekt ook van Zijn almacht. God de Vader is zo almachtig, dat Hij Zijn Zoon kon opnemen van de aarde in de hemel. Het was tegen de zwaartekracht in. Het was door dat onmetelijke heelal heen. Zo kon de rechterhand van God de Vader Hem opnemen in hemelse heerlijkheid. Als we naar de Griekse tekst gaan kijken, naar die woorden *door de rechterhand Gods*, dan komen we erachter dat we het woordje *door* ook nog op een andere wijze mogen vertalen. Namelijk dat God de Vader niet alleen door Zijn rechterhand Christus verhoogd heeft, maar Hem ook verhoogd heeft aan Zijn rechterhand. Het is ook daarom dat Petrus in vers 34 Psalm 110 citeert, waar staat geschreven: *De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand*. Ja, wat wil dat zeggen? Ik zei het zojuist al, dat ik daar nog wel iets meer over zou zeggen. Dat Christus de volmacht heeft gekregen. En we kennen allemaal die overbekende woorden aan het einde van het Evangelie van Mattheüs, dat Hem gegeven is *alle macht in hemel en op aarde*. O gemeente, de almacht van de Heere Jezus Christus is net zo groot als de almacht van God de Vader. Zijn almacht is zo groot, dat Hij inderdaad in staat is om door Zijn Woord en Geest zondaren zalig te maken. Hij is zo almachtig, dat Hij degenen die zalig geworden zijn, bij die zaligheid bewaart, beschermt en beschut. O, er is geen macht die groter en sterker is dan de macht, de almacht van Christus. Hij heeft ook de bevoegdheid om namens Zijn Vader het werk op aarde voort te zetten. Hij heeft ook de bevoegdheid van Zijn Vader om Zijn ganse Kerk te bewaren en te beschermen. En niemand, welke kracht of macht dan ook, is in staat om ook maar één kind van God, van de kleinste tot de grootste toe, uit Zijn Middelaarshand te rukken.

Zeg, kind van God in ons midden, wat ben je toch veilig. Veilig in de doorboorde Middelaarshanden van die verhoogde Christus. Hij is het Hoofd van Zijn Kerk. En al is een deel van Zijn lichaam nog op aarde als de strijdende kerk, het Hoofd is boven. En omdat het Hoofd boven is, komt Zijn strijdende kerk niet om.

Ik zal het met een voorbeeld duidelijk maken, jongens en meisjes. Er zijn er vast in ons midden die op zwemles zitten. Dan moet je elke week gaan oefenen. En zolang jij met je lichaam onder water bent en je hoofd boven water is, dan gaat het goed, toch? Het zou niet goed zijn als je heel lang onder water was, ook met je hoofd, dat wil je niet. Maar zolang je hoofd boven water is, gaat het met de rest van het lichaam helemaal goed en dan ga je ook niet verdrinken.

En nu is het Hoofd, de Heere Jezus, boven. Eerbiedig gesproken: Die kan niet meer verdrinken. En omdat het Hoofd boven is, komt Zijn strijdende kerk op aarde niet om. Ja, soms denken ze dat wel eens. Misschien zit er vanmorgen wel iemand in de kerk of thuis mee te luisteren, die daar zo bevreesd voor is. O, er zijn tijden geweest, dan kon je met Petrus over de golven wandelen. Er zijn tijden in je geestelijk leven geweest, dan ging het goed. Hoe kwam dat? Je geloofsoog was op de Heere Jezus gevestigd. Ja, dan gaat het goed. Maar als je dan weer om je heen kijkt op de stormen en de golven die op je afkomen, van binnen en van buiten, en je krijgt jezelf weer terug, en je ziet je zonden weer en de gevolgen van de zonde, en er ligt als het ware een grote dikke wolk tussen u en de hemel, dan ben je soms wel eens bang dat je wel omkomt, is het niet? Dan is het alsof je met de dichter van Psalm 42 moet zeggen: *Daar kolkt en afgrond roept tot de afgrond, al Uw golven*

en Uw baren zijn over mij heengegaan. Dan kun je niet anders meer dan roepen: Heere, help mij. Heere, ik verga. Maar zie dan eens op de volmacht, de almacht van het Hoofd in de hemel, Jezus Christus, Die opgevaren is naar de hemel. Juist als je in die strijd bent en er van alles op je afkomt, sla dan Romeinen 8 eens open, dat laatste gedeelte, waar zo duidelijk geschreven staat dat niets, niets, de Kerk des Heeren kan scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus.

Want Hij heeft Zijn volk verlost van de zonde, van de duivel en van de eeuwige dood. En niet alleen dat, maar Hij geeft ook nog eens aan Zijn Kerk op aarde gaven. En wat is de grootste gave die Jezus Christus gegeven heeft? Zijn lieve Geest, uitgestort op grond van Zijn offer, maar ook omdat God de Vader Hem dat beloofd had.

2. Door de Vader beloofd

Ja, gemeente, de Heilige Geest is uitgestort op het Pinksterfeest, nadat Christus verhoogd was, maar ook omdat de Vader dat beloofd had, beloofd aan Zijn Zoon. Nee, dat is natuurlijk niet pas gebeurd op het moment dat de Heere Jezus naar de hemel gevaren is, bij de hemelvaart. Al veel eerder had de Heere Jezus deze belofte van Zijn Vader ontvangen. Anders had Hij natuurlijk nooit tegen Zijn discipelen kunnen zeggen: *En ziet, Ik zend de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.* Dus vóór de hemelvaart moet Hij die belofte al gekregen hebben. Ja, Hij heeft deze belofte al van eeuwigheid ontvangen. Want wij weten vanuit Gods Woord wel iets van wat er in die nooit begonnen eeuwigheid heeft plaatsgevonden. Een vergadering, de raad des vredes, dat eeuwige verbond tussen de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Vanwege dat heerlijke, eeuwige voornemen om een ontelbare schare diepgevallen zondaren te gaan verlossen van de zonde en uit de heerschappij des duivels te verlossen. Het is die verkiezende liefde van de Vader geweest, die tegen Zijn Zoon heeft gezegd: Mijn Zoon, er moet een offer gebracht worden, want de zonde moet betaald en gestraft worden. En dat moet U doen, Mijn Zoon. En Christus heeft het aanvaard. Hij heeft die grote schare aanvaard voor wie Hij dat wilde gaan doen.

Maar God de Vader heeft die schare niet alleen aan de Heere Jezus gegeven. God de Vader heeft die schare ook aan de Heilige Geest gegeven. Wist je dat? Want de Heilige Geest weet ook precies wanneer en hoe Hij mensen zal zalig maken die tot die schare mogen behoren. En weet u, als je zalig mag worden, dan kom je dat te weten. Dat is nu het heel bijzondere werk van de Heilige Geest.

Daarom heeft de Vader die Heilige Geest aan Zijn Zoon beloofd. Want Zijn Zoon zal straks vanuit de hemel Zijn werk op aarde voortzetten. Daar heeft Hij Zijn Woord voor nodig, maar daar heeft Hij ook de Heilige Geest voor nodig. Wat is dat een wonderlijke raad geweest tussen de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Opdat de belofte vervuld zal worden die Christus Zelf heeft uitgesproken: *Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen.*

En daarom vind je in het Oude Testament ook beloften van de komst van de Heilige Geest. Niet alleen over de komst van Christus, maar ook over de Heilige Geest. We hebben Joël al een keer aangewezen vanmorgen, omdat Petrus dat ook in zijn Pinksterpreek doet: *En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees.*

En waarom hebben die beloften in het Oude Testament geklonken van de komende Geest? Omdat de Vader het van eeuwigheid al aan Zijn Zoon beloofd had. De Zoon was de eerste Ontvanger van die belofte en heeft het niet voor Zichzelf gehouden, maar heeft het in de tijd van het Oude Testament laten verkondigen. Totdat de tijd aanbrak dat de belofte des Vaders vervuld zou worden.

En er staat een prachtig woord in onze tekst. De Heere Jezus heeft de belofte van de Vader, zo staat er, *ontvangen*. En dan ga ik weer even naar de Griekse grondtekst, want in dat woordje *ontvangen* zit meer dan alleen ontvangen. Daar zitten namelijk nog twee betekenissen in opgesloten, die we alle drie bij elkaar willen houden. Dat woordje ontvangen betekent ook aannemen en meenemen.

Ik ga het heel eenvoudig aan u voorstellen. De Heere Jezus heeft de belofte van Zijn Vader ontvangen, dat in de volheid van de tijd de Heilige Geest uitgestort zou mogen worden. En toen Hij die belofte ontving, heeft Hij haar aangenomen. Hij heeft haar als het ware als een gouden kleinood in Zijn hart een plaats gegeven. Ik zeg het heel menselijk, zodat u het kunt begrijpen. Hij heeft haar aangenomen. En toen Hij haar aangenomen had en een plaats gegeven had in Zijn Middelaarshart, heeft Hij haar in heel de weg van kribbe naar kruis, van graf naar opstanding en van opstanding naar hemelvaart met Zich meegenomen. Wat een rijkdom. Daarom heeft Hij die belofte nooit verloren. Het kon ook niet. De Heere Jezus heeft die belofte altijd met Zich meegedragen: ontvangen, aangenomen en meegenomen. Zelfs dwars door het lijden en sterven heen, dwars door het nederdalen ter helle heen, heeft Hij deze belofte in Zijn hart meegenomen, totdat Hij voor het aangezicht van Zijn Vader terugkeerde om daar te vervullen wat Hij beloofd had: *En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid.*

Dat is het geheim van Pinksteren. Daar in het binnenste heiligdom in de hemel is de Heere Jezus gekomen met die belofte voor het aangezicht van Zijn Vader.

Ik ga het maar weer heel eenvoudig zeggen, jongens en meisjes. Weet je wat de Heere Jezus als het ware deed toen Hij daar voor de Heere God stond? Toen heeft Hij als het ware die belofte van Zijn Vader uit Zijn hart genomen en aan Zijn Vader laten zien. En Hij zegt: Vader, U hebt het beloofd, dat als Ik weer bij U terug mag komen, nadat Ik alles volbracht heb, nadat Ik Uw deugden verheerlijkt heb, mag Ik toch Uw Heilige Geest gaan uitstorten op alle vlees. O Vader, hier ben Ik nu, hier is de belofte. En ik zie als het ware de Heere Jezus met Zijn handen voor de Vader staan, met de belofte van de uitstorting van de Heilige Geest in Zijn handen. En kijk eens: die belofte rust op de littekens in Zijn handen. En op grond van het offer pleit Hij voor de Vader. In de dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren pleit Hij om de uitstorting van de Heilige Geest op deze aarde. Hij pleit. Hij eist het op, want dat kon Hij doen, dat mocht Hij doen, op grond van Zijn bloed dat Hij heeft gestort, in de wetenschap: Mijn Vader verhoort Mij.

Mag ik u misschien eens herinneren aan iets heel moois, heel rijks uit de Heilige Schrift? Eens stond de Heere Jezus bij het graf van Lazarus om hem uit de doden op te wekken. En voordat de Heere Jezus Lazarus uit de doden ging opwekken, heeft Hij Zijn ogen opgeheven naar Zijn Vader. En toen Lazarus nog geen moment levend gemaakt was, kon Christus al danken. En waarom dankt Hij? Moet je luisteren: *Vader, Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt. Doch Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort.* Zo is Christus in de hemel, pleitend op Zijn bloed, met de belofte van Zijn Vader: Vader, Ik weet dat Gij Mij altijd hoort, en daarom bid Ik U, o lieve Vader, zend Uw Geest, Die ook Mijn Geest is, uit op de aarde.

Ziet u wel, gemeente, als je nu het werk van de Heilige Geest mist, voor het eerst, maar ook steeds weer opnieuw in het geestelijke leven, bij Wie je dan moet zijn? Dan moet je niet te rade gaan bij jezelf, of bij een dominee, of bij een kind van God. Maar laat ik het eens heel eenvoudig zeggen: dan moet je bij de Heere Jezus zijn, Die nog steeds met die belofte bezig is. Al is de Geest uitgestort op het Pinksterfeest, waarom is Hij dan nog steeds met die belofte bezig? Om het ook heel persoonlijk te maken in het zondaarshart. Om heel persoonlijk in het zondaarshart de Geest uit te

storten, steeds weer opnieuw. Om zondaren die bedroefd en verslagen zijn, te vertroosten. Om zondaren die vastzitten in de banden van de duivel, te bevrijden. Om twijfelaars tot de zekerheid des geloofs te brengen. Om kinderen van God die vastlopen in de heiligmaking en die alleen nog maar kunnen zuchten: *Ik ellendig mens*, te wijzen op Christus, hun Heiligmaker.

Kijk, zo is Hij nog bezig met de belofte des Vaders. Eenmalig en in het groot is die Geest uitgestort op het Pinksterfeest, maar daarna blijft Hij het druppelsgewijs doen, ook persoonlijk in het hart van zondaren. En gemeente, toen de Heere Jezus zo werkzaam was voor het heilig aangezicht van Zijn Vader, wist Hij het: Mijn Vader zal Mij verhoren. Want God de Vader zal doen wat Hij belooft. *Wat uit Zijn lippen ging, blijft vast en onverbroken*. En zo heeft Hij geworsteld, gebeden, gepleit voor het aangezicht van Zijn Vader om de uitstorting van de Heilige Geest. De Vader heeft Hem verhoord. Daarom werd de belofte vervuld. Daarom mocht Lukas gaan schrijven, geleid door de Heilige Geest, aan het begin van Handelingen 2:

En als de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen. En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldig gedrevenen wind, en vervulde het gehele huis, waar zij zaten. En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

Ja, gemeente, God vervult Zijn belofte op grond van het gebed van Christus, op grond van Zijn volbrachte werk.

3. Door de Geest bewezen

Bent u ook wel eens verblijd geweest, gemeente, dat de Heilige Geest is uitgestort? Door Christus verworven, door de Vader beloofd, maar dat je het ook heel persoonlijk in je eigen leven hebt mogen bemerken, omdat de Heilige Geest ook bewijst dat Hij uitgestort is? Dat was toch ook op de Pinksterdag zo? Zichtbaar en hoorbaar was het merkbaar dat de Heilige Geest er was, met die bovennatuurlijke verschijnselen, die geweldige gedreven wind en die vlammen als van vuur die op hun hoofden werden gezien. Bij die tekenen als bewijzen van de uitstorting van de Heilige Geest willen wij ten slotte nog stilstaan.

De wind. Iedereen hoorde het, maar de blaadjes bleven gewoon stil aan de boom hangen. Misschien weet u het wel vanuit het Oude en het Nieuwe Testament, dat het woord *geest* hetzelfde woord is in het Hebreeuws en het Grieks als voor *adem* en voor *wind*. In het Hebreeuws klinkt dat als *ruach* en in het Grieks als *pneuma*. Daarom is het ook heel goed te begrijpen en te verklaren dat we in de Bijbel elke keer het werk van de Heilige Geest zien voorgesteld als het waaien van de wind.

Ik hoef u alleen maar te wijzen op het onderwijs dat de Heere Jezus gegeven heeft aan Nicodémus: *De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, vanwaar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.*

Het betekent ook adem. En we hebben vanuit de Catechismus gehoord hoe de mens geschapen is, hoe de Heere de adem, de ziel in die mens blies. En als je nu wederom geboren wordt, gebeurt eigenlijk geestelijk hetzelfde. Dan gaat de Heilige Geest in je hart blazen. Dan komt het geestelijke leven in je hart, als een wind, als een adem. Dat predikt die geweldige gedreven wind, die het volk in de tempel hoorde.

Maar ze hoorden niet alleen wat, ze zagen ook wat. We hebben het al gehoord vanmorgen: die verdeelde tongen als van vuur. En ook dat zegt iets over het werk van de Heilige Geest, gemeente. Want de Heilige Geest wordt in de Bijbel ook voorgesteld in Zijn werkingen als vuur.

Ik zou u vanmorgen drie effecten van vuur willen noemen. Vuur kan iets verbranden, doden. Het tweede wat vuur doet, is: het maakt licht. En het derde wat vuur doet, is: het maakt warm. Dus het doodt, het geeft licht en het verwarmt. En gaat de Heilige Geest dat ook niet doen in het leven van een mens die zalig wordt, die wederom geboren wordt? Dan gaat Hij dodend werken. Ja, wat moet dan sterven? Nou, Gods kinderen weten dat wel. Het is een gedurig proces, is het niet? Je moet sterven aan je zonde. Sterven aan je eigen ik. De oude mens moet sterven. Je eigen inzichten moeten sterven. Ziet u wel, dat doet de Heilige Geest, Die in de Bijbel ook de Geest der uitbranding wordt genoemd. Alles wat niet voor God kan bestaan, moet gedood worden, moet uitgebrand worden. En wie dat kent, gaat ook daadwerkelijk sterven aan de zonde, maar ook aan zijn liefde tot de zonde. Daarom gaan die zonden zo'n pijn doen en worden ze zo smartelijk, als de Heilige Geest je gaat overtuigen van je zonde. Maar dat niet alleen. Want met dat de Heilige Geest je doet sterven aan de zonde, wil je ook van je zonde verlost worden. Dan word je een bedelaar aan de troon van Gods genade: Heere, vergeef mij al mijn zonde, die Uw hoogheid schonden.

En dan gaat de Heilige Geest werken als een licht, want vuur geeft licht. En in dat donkere, donkere hart gaat Hij een licht ontsteken. En dat licht is niemand anders dan Jezus Christus, Die Zelf gezegd heeft: *Ik ben het Licht der wereld. Ja, het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien.* Dat gaat de Heilige Geest nu doen. Als Hij uitgestort wordt, ook persoonlijk in je hart, dan laat Hij Christus schitteren. En hoe donkerder je hart is, hoe heerlijker Christus gaat schitteren.

En weet u, als je dan voor het eerst door het geloof op Christus mag zien, en het blijft niet bij die eerste keer, maar er mag een opwas komen in de kennis en de genade van Christus, en de liefde, de wederliefde tot Christus, wordt steeds sterker als Hij in de prediking aan je voorgesteld wordt, dan komt ook dat derde effect van dat vuur in je ziel: dan wordt het warm van binnen. Dat was ook de ervaring van die twee reizigers naar Emmaüs. Juist toen Christus Zichzelf ging verklaren vanuit de Schriften, begon de Geest in hun hart als een brandend vuur, als een warmend vuur te werken. En later zeggen ze toch: *Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende?*

O, wat een sprekende tekenen waren daar in de stad Jeruzalem toen de Geest werd uitgestort. De menigte hoorde het, de menigte zag het, maar het werd ook ervaren. Toen daar een rijke vrucht kwam op de preek van Petrus, toen die scherpe pijl naar binnen ging en het hart verwondde: *dezen Jezus, Dien gij gekruist hebt.* En als ze dit hoorden, werden zij verslagen in het hart en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: *Wat zullen wij doen, mannen broeders?* En toen was daar dat heerlijke Evangelie. Petrus heeft het rijk, gunnend en welmenend mogen uitroepen: *Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.*

En daar werkte de Heilige Geest zo krachtig in hun ziel, dat zij dat Woord mochten aannemen. Dan zie je dat zij al verbonden werden met Christus in de wedergeboorte. En wat Christus gold, gaat ook de volgeling van Christus leren en verstaan. Dan wordt die belofte een persoonlijke belofte. Die belofte wordt gegeven, die belofte wordt ontvangen door het geloof, die belofte wordt aangenomen. En de Heilige Geest staat ervoor in zolang de strijdende kerk op aarde is. Al kunnen er momenten zijn dat ze zeggen: *Zouden Gods beloftenissen hare vervulling missen?* Toch blijft het als een gouden kleinood op de bodem van hun hart liggen. Want God zal Zijn beloften vervullen.

O, mag je de werkingen van de Heilige Geest kennen in je leven? Dat Hij komt met Zijn wet, dat Hij komt met Zijn Evangelie, om zo een mensenkind als een reine maagd klaar te maken voor de bruiloft van het Lam? Ja, de Heilige Geest is ten diepste bezig om Zijn Kerk op aarde gelijkvormig te maken aan Christus. En hoe doet Hij dat? Hij legt een band tussen Christus en Zijn Kerk. Daarom draagt Hij ook die bijzondere Naam: Trooster, Degene Die erbij geroepen wordt.

En wat predikt Pinksteren ten slotte? Dat de kerk op aarde niet één Trooster heeft, maar twee. Wat een rijkdom. Twee Troosters, van de Vader gegeven. Eén Trooster in de hemel en één Trooster Die op Pinksteren is uitgestort en wil komen in het hart van een mensenkind. En hoe legt deze Trooster, de Heilige Geest, nu een band met de verhoogde Christus, Die Zijn Geest uitgestort heeft en wil uitstorten in het hart van een zondaar? Dan wijs ik nog één keer op de betekenis van het woord *Trooster*. Trooster betekent: iemand erbij roepen.

Lig je zo wel eens aan Gods genadetroon, om allereerst de Heere Jezus erbij te roepen, maar op Pinksteren ook de Heilige Geest erbij te roepen? Dat mag, dat mag. En waarom heb je nu de Heere Jezus nodig? Ik zou er heel veel over kunnen zeggen, maar ik beperk me tot één aspect. Is het niet tot vergeving van zonden? Nu is er een Trooster in de hemel, en Die is voor het aangezicht van de Vader als een Voorspraak en Die pleit op grond van Zijn bloed om de vergeving van zonden voor een arme zondaar op aarde. Maar wat doet de Heilige Geest nu? Die komt die arme zondaar, die bedelaar aan de troon der genade, te hulp. En waar zo'n zondaar denkt: het is voor mij verloren, het kan voor mij nooit meer, daar komt die andere Trooster, Die weet wat Trooster Christus doet in het hemelhof. En die andere Trooster komt in het hart en fluistert daar op grond van het Woord: uw zonden zijn u vergeven.

Hiermee wil ik illustreren die wonderlijke samenwerking van een drie-enig God in het leven des geloofs, bij het begin en steeds weer opnieuw. En dat maakt het Pinksterfeest tot een zeer rijk feest. Het feest van de drie-enige God.

En als een milde regen stroomden toen en daar de zegeningen uit Christus op aarde. En nog doet de Heilige Geest dat in zondaarsharten. Mag je al delen in die zegeningen? En mag het je gedurig gebed zijn, voor het eerst en opnieuw:

Heere, weer is het Pinksteren. Weer hoor ik van die rijke zegen die Gij uitstort, keer op keer. En dan daar te liggen voor die genadetroon, met een leeg hart, met lege handen, met niets in jezelf: laat ook van die milde regen druppelen vallen op mij neer.

Nee, Heere Jezus, ik heb het niet verdiend. Maar om Uws Zelfs wil, uit louter genade: laat ook van die milde regen druppelen vallen ook op mij.

Amen.